

உயர் கல்விக்குத் தந்தை, அவரே, கல்வியாளர்களுக்கு தாயானவர்!

அருளாளர் ஏற்றிய மலை விளக்கு 1997 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 2ஆம் நாள் மாலை அந்தச் செய்தி அறிவிக்கப்பட்டது. 3.10.1997 ஆம் நாள் அதி காலையில் சென்று இனமானப் பேராசிரியரை வணங்கி வாழ்த்துப் பெற்று விட்டு, புரையில் வசிப்பவரும், நான் அடிக்கடி சென்று மதித்து வருபவருமான நான்கிலாரை சந்திக்கச் சென்றேன். மணி காலை 7 இருக்கும். உடன் உள்ளே அழைத்தார். வணக்கம் அண்ணே, என்று விளித்தவாறே பொன்னாடையைப் பிரித்தேன்.

‘என்ன?, இன்றைய முரசொலியில் கதாநாயகனா? வாழ்த்துகள்’ என்றார். நான் சற்று குழப்பியவாறு, ‘நான் வழக்கமாக 7 மணிக்கு ‘முரசொலி’ படிப்பேன். இன்று அதிகாலையிலேயே சென்று பேராசிரியரைப் பார்த்து விட்டு, இங்கு வந்து விட்டதால் இன்னும் ‘முரசொலி’ யைப் பார்க்கவில்லை’ என்றேன்.

உடன் தமது சிறு மேசை மீதிருந்து முரசொலியைப் பிரித்து தலையங்கத்தைக் காட்டினார்.

படித்தேன், பார்த்தேன், மீண்டும் படித்துப் பார்த்தேன்...!

அவர் என்னை இந்த உயரத்தில் ஏற்றி வைத்தமை எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. என்றாலும், அவர் என்னிடம் எத்தகைய சாதனைப் பணியை எதிர்பார்க்கிறார் என்பதை எண்ணிப்பார்த்து மலைத்தேன். உறுதி கொண்டேன். ஆம்; அந்தத் தலையங்கத்தின் தலைப்பு, ‘குடத்திலிருப்போரை குன்றின் மேல் ஏற்றி வைத்தது!’

ஆம், பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்தின் துணை வேந்தராக நியமனம் செய்த அறிவிப்பு, நேற்று மாலை யிலிருந்து வெளி வந்து கொண்டிருந்தது.

தாயாய் சால் பரிந்து

இந்தியாவின் எல்லா கல்வியாளர் பேரவைகளிலும் முதன்மையானதும், சிறப்பு வாய்ந்ததுமான இந்திய வரலாற்றுப் பேரவையின் ஆண்டு விழா, (1996 ஆம் ஆண்டு) சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நடைபெற விருந்த அப் பேரவையின் 23 ஆம் ஆண்டு விழாவைத் தொடங்கி வைத்து சிறப்புரையாற்ற அழைக்கும் பொருட்டு தமிழக முதல்வர் கலைஞர் அவர்களை, மாநாட்டு அழைப்பாளராய் நானும் சில மூத்த கல்வியாளர்களும் தலைமைச் செயலகத்தில் அவரது அறையிலே சந்தித்தோம்.

‘இந்திய வரலாற்றுப் பேரவை உலகளாவிய இந்திய வரலாற்றியல் அறிஞர்கள், அலுவலர்களை உறுப்பினர்களாகக் கொண்டு இயங்குவது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒரு பல்கலைக் கழகம் பொறுப்பேற்று ஆண்டு விழாவை நடத்தி பெருமைப் படுத்தி தாமும் பெருமை சேர்த்துக்கொள்ளும். அத்தகைய நிகழ்வு சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இதற்கு முன்பு 1944 இல் நடைபெற்றது. எனவே இந்தியாவின் பழமையான ஒன்றும், தென்னிந்தியாவின் தாயாகவும் விளங்கும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் இந்த ஆண்டு ஏற்று நடத்த முன் வந்துள்ளது. தாங்கள் தலைமையேற்று தொடங்கி வைத்து உரையாற்றி சிறப்பிக்க வேண்டும்’ என்று வேண்டிக் கொண்டோம்.

‘சரி. என்னைக்கு?’ என்றார் அவர், நான் தேதியைக் குறிப்பிட்டேன், டிசம்பர் 27 அன்று.

‘அன்று புதுக்கோட்டையில் ஒரு நிகழ்ச்சி. மறு நாள் மதுரையில் படராஜன் அவர்களின் இல்லத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சி’ என்றார் செயலர்.

தலைவர் என்னைப் பார்த்தார். சற்று யோசனை யோடு ‘அண்ணே, மிகவும் தயக்கத்துடன், (எந்த நிலையிலும் அவரை அப்படித்தான் அழைத்து வந்துள்ளேன்) இந்த அமைப்பின் சட்ட விதி முறைகள் சில சமரசம் செய்து கொள்ள இயலாதவை. எடுத்துக் காட்டாக, இந்த ஆண்டு விழாவிற்கான நாட்கள் எவை என்பது சென்ற ஆண்டு விழா செயற்குழுக் கூட்டத்திலேயே முடிவு செய்து விடுவார்கள்’ என்றேன். அவர் எவ்விதத் தயக்கமும் இன்றி தம் செயலாளரைப் பார்த்துச் சொன்னார். ‘புதுக்கோட்டை நிகழ்ச்சியை மறுநாள் காலையில் வைத்துக் கொண்டு பட்டு ராஜன் இல்ல நிகழ்ச்சியை அன்று மாலை வைத்துக் கொள்ளச் சொல்லுங்கள்’ என்று கூறினார்.

பிறகு என்னைப் பார்த்து ‘சரி, எத்தனை மணிக்கு?’ என்றார்.

நான், ‘பத்து மணிக்கு’ என்றேன்.

‘நான் முழுக்க இருக்க வேண்டுமா?’ என்றார்.

‘மன்னிக்கணும் அண்ணே. இந்த அமைப்பின் தொடக்க விழா என்பது 1.45 மணி நேரம் மட்டுமே. ஏனென்றால் பங்கு பெறும் ஒவ்வொருவருக்குமான நேரம் முன்பே முழுமையாக வரையறை செய்யப்பட்டு விடும்’ என்றேன்.

‘அப்படி என்றால், எனக்கு எவ்வளவு நேரம்?’

(தாய் தன் குழந்தையிடம் கேட்பது போல் இருந்தது) ‘மன்னிக்கணும் அண்ணே, தொடக்க உரைக்கு (உங்களுக்கு என குறிப்பிட்டு கூற வலிமையில்லை) அவர்கள் ஒதுக்கியிருப்பது 12 மணித்துளிகள்’ என்று கூறிவிட்டு குறுகிப்போனேன். ஆனால் அந்தப் பேரருளாளர் ‘சரி’ என்று கூறி என்னைப் பார்த்து புன்னகைத்தார்.

அந்தப் புன்னகை என்ன? சுயமரியாதை இயக்கம் தனது பிள்ளைகளை எந்த அளவு ஆளுமையோடு வளர்த்துள்ளது என்றேன் நிறைவு காரணமாக.

வெளியே வந்த பின்னர் உடன் வந்த தலைவர்கள்

பேராசிரியர் ஜெகதீசன்
மேனாள் துணை வேந்தர்,
பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம்

கேட்டனர், ‘இவ்வளவு தர்மச்சங்கடமான செய்தியை எப்படி அவரிடம் துணிச்சலாகச் சொன்னீர்கள்?’ என்று வியந்து கேட்டனர். நான் கூறினேன், ‘அவரைத் தலைவராகச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் அவரைப் பார்த்து மலைத்துப் போய் சிலையாவேன். ஆனால் இன்றோ அவரைத் தாயாகப் பார்த்தேன்’ என்றேன்.

விளக்க கண்ட இடம்...விதம்....

1996 டிசம்பர் 27 ஆம் நாள் காலை சுமார் 9.30 மணிக்கு பல்கலைக் கழக நூற்றாண்டு விழா மண்டபம் மாநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் நிரம்பி வழிந்தது.

மணி 9.40 மேடையில் குழுமியிருந்த பேரவைப் பொறுப்பாளர்கள் கேட்டார்கள். ‘சி.எம். எப்போது வருவார்?’ என்று. அப்போது என்னை நோக்கி வந்த காவல் துறை உயர் அதிகாரி கூறினார், ‘சி.எம். புறப்பட்டுவிட்டார்’ என்று.

மணி 9.50, சி.எம்.கார் மண்டபத்தின் மேடையின் வலது புற வழியாக வந்து நின்றது. மரபுப்படி பேரவை பொறுப்பாளர்கள் அவரை ஊர்வலமாக அழைத்து வந்து மேடையில் அமர வைத்து தனித்தனியே மரியாதை செலுத்தி அமர்ந்தனர்.

மணி 9.50, சி.எம்.கார் மண்டபத்தின் மேடையின் வலது புற வழியாக வந்து நின்றது. மரபுப்படி பேரவை பொறுப்பாளர்கள் அவரை ஊர்வலமாக அழைத்து வந்து மேடையில் அமர வைத்து தனித்தனியே மரியாதை செலுத்தி அமர்ந்தனர்.

மணி 9.50, சி.எம்.கார் மண்டபத்தின் மேடையின் வலது புற வழியாக வந்து நின்றது. மரபுப்படி பேரவை பொறுப்பாளர்கள் அவரை ஊர்வலமாக அழைத்து வந்து மேடையில் அமர வைத்து தனித்தனியே மரியாதை செலுத்தி அமர்ந்தனர்.

மணி 9.50, சி.எம்.கார் மண்டபத்தின் மேடையின் வலது புற வழியாக வந்து நின்றது. மரபுப்படி பேரவை பொறுப்பாளர்கள் அவரை ஊர்வலமாக அழைத்து வந்து மேடையில் அமர வைத்து தனித்தனியே மரியாதை செலுத்தி அமர்ந்தனர்.

சிலர் உரையாற்றியதை அடுத்து, தலைவர் கலைஞர் அவர்கள் ஆங்கில உரை. 13 மணித்துளிகள் நிகழ்த்தப்பட்ட அந்த உரை மிக உயர்வான, அரிதான ஓர் ஆய்வுரை. மறுநாள் தமிழ்நாட்டின் எல்லா நாளிதழ்களும் முதன்மைச் செய்தியாக வெளியிட்டன. சில ஆங்கில, தமிழ் ஏடுகள் உரையை முழுமையாக நடுப்பக்கத்தில் வெளியிட்டுச் சிறப்பித்திருந்தன.

தலைவர் கலைஞர் அவர்களின் உரையை அடுத்து மாநாட்டுத் தலைவரின் உரை மணி 11.40க்கு முடிந்தது. நேரம் 11.45 தேசிய கீதம் இசைக்கப்பட்டு பேரவை பொறுப்பாளர்கள் அனைவரும் நான் உட்பட நன்றிப் பெருக்கோடு தலைவர் கலைஞரை வழி அனுப்பி வைத்தோம்.

மூன்றாம் நாள், நிறைவு விழாவிற்கு உரை நிகழ்த்த வந்திருந்த மரியாதைக்குரிய துரைமுருகன் அவர்கள் நிறைவு விழா உரையாற்றிவிட்டு மண்டபத்தின் வாசலில் தமது காரில் ஏறி அமர்ந்து, புறப்பட்டு காலை நிறுத்தி விட்டு, என்னை அருகில் அழைத்தார்.

‘என்னய்யா, தலைவர் மூன்று நாட்களாய் உங்களைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருக்கிறார், எவ்வளவு சிறப்பாக மாநாட்டை நடத்தினார். அது போன்ற மாநாட்டை எப்படி நடத்துவது என்று அதைப்பார்த்தால் தெரியும்’ என்றார்.

ஒரு வேளை குடத்திலிருந்த விளக்கின் தகுதியை ஆற்றலை

அங்கே தெரிந்து கொண்டார்.

ஒளி சிறந்து பரவ

2006 இல் மீண்டும் தலைவர் ஆட்சி அமைந்தது. புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட மாநில திட்டக் குழுவின் தலைவர் முதல்வர் அவர்களைப் பார்த்து வாழ்த்துப் பெற்று விடை பெறும் போது அரசுக்கு செல்வின்றி புதிதாக பொறியியல் பல்கலைக் கழகங்கள் தொடங்க என்ற தலைப் பிட்டு ஒரு திட்ட அறிக்கையை தலைவரிடம் அளித்து விட்டு வந்தேன்.

அதில் கடந்த ஆட்சி, ஆங்காங்கே உள்ள பொதுப் பல்கலைக் கழகங்களின் கீழ் இயங்கி வந்த சுமார் 300 சுய நிதி பொறியியல் கல்லூரிகளை அண்ணா பல்கலைக் கழகத்தின் கீழ் இணைத்தது. அதன் விளைவாக பல்கலைக் கழகம் தலைமை இடத்திற்கும் கல்லூரிகளுக்கு உட்பட்ட தொலைவுகள், மற்றும் கச்சிதத் தன்மையை வெகுவாக மீறிய எண்ணிக்கையில் நூற்றுக்கணக்கான கல்லூரிகள், இலட்சக்கணக்கான மாணவர்கள், அவர்கள் தொடர்பான அலுவலக மற்றும் தேர்வு அளவிலான தீர்க்க இயலா அளவிற்கு பிரச்சினைகளில் சிக்கித் தவித்தது. இதனால் அண்ணா பல்கலைக் கழகம் தமது உலகளாவிய தகுதியை கேள்விக்குறியாக்கி நாணி நின்றது.

அதற்கு தீர்வாக என் அறிக்கையில் சில யோசனைகளைக் கூறியிருந்தேன். அதாவது, பொது பல்கலைக் கழகத்தின் கீழ் இருந்த பொறியியல் கல்லூரிகளை பொறியியல் பல்கலைக் கழகத்தின் கீழ் இணைத்தமை நியாயமானதாக இருக்கலாம். ஆனால், அதன் பொருட்டு சீர்தகு பல்கலைக் கழகம் உட்பட எல்லா கல்லூரி நிறுவனங்களும் பெரிய அளவில் தரம் இழக்க வாய்ப்பு ஏற்படலாம்.

எனவே அதன் காரணமாக திருச்சி, கோவை,

நெல்லை போன்ற மையங்களில் அங்கே ஏற்கனவே உள்ள அரசு சார்ந்த ஒரு பொறியியல் கல்லூரியை பொறியியல் கல்லூரிகளை அதனுடன் இணைத்து நிர்வகிப்பதன் மூலம் நிர்வாகத்தில் வசதியும், தரமும் காக்கப்படும் என்று அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

சில நாட்களிலேயே, நடந்து கொண்டிருந்த சட்டமன்றக் கூட்டத்தில் திருச்சி, கோவை போன்ற மையங்களில் புதிய பொறியியல் பல்கலைக் கழகங்கள் தொடங்கப்படும் என்று முதல்வர் அவர்கள், அறிவித்தார்கள். ஆனால் ஒரு வியத்தகு மாற்றத்தோடு அதன் படி பெயர், சென்னையில், உள்ளதைப்போலவே மாறியது எல்லா மய்யத்திலும். அதாவது,

அண்ணா பல்கலைக் கழகம், திருச்சி,

அண்ணா பல்கலைக் கழகம், கோவை என்பதாக. என்னே, மேதைத் தன்மை!

என்னே, தொலைநோக்கு!

ஆம், இது அவருக்கு இயல்பாய் அமைந்த ஓர் ஆற்றல். அது தேவைப்படும் போதெல்லாம் ஒளிரும், பரவும்.

இலக்கு, உலகாக....

2010 ஒரு நாள் மாநிலத் திட்டக் குழுவின் முழுமையான கூட்டம். கல்வித் துறை பொறுப்பு உறுப்பினராக நான் சில கருத்துகளை எடுத்துரைத்தேன். தலைவர் உன்னிப்பாக கேட்டார்.

உயர் கல்வியில் மூன்று புழினைகள் உள்ளன. உயர்கல்விக்கான வாய்ப்பு என்பது, முதல் படி நிலை. அதில் நமது மாநிலம் பெரும்பாலும் நிறைவை அடைந்துவிட்டது என்றே கருதலாம்.

எனவே அடுத்த புழிளையான தரம் வாய்ந்த உயர்கல்வியை அளிக்க நாம் திட்டமிடவேண்டிய கட்டம் இது. அது எதை நோக்கியதாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு சில இலக்குகள் உள்ளன. எனவே அத்தகைய இலக்குகளை நோக்கி நமது கல்வியின் தரத் தகுதி உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

எடுத்துக்காட்டாக சுமார் 50 ஆண்டு களுக்கு முன்னர் குறிப்பாக உயர்கல்வி பயிலும் மாணவர்களின் இலக்கு என்பது மாநில அளவிலான வேலை வாய்ப்புகளாக இருந்தது. அதுவே சுமார் 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தேசிய இலக்காக இருந்தது. ஆனால், தற்போது உயர்கல்வி பயிலும் கணிசமான அளவு மாணவர்களின் இலக்கு பன்னாட்டு நிறுவனங்களாகவும், பன்னாட்டில் அமைந்துள்ள நிறுவனங்களாகவும் இருக்கின்றன. எனவே அதன் படிக்கான தகுதியை கற்பிக்கும் அளவிலான கல்வியைத் திட்டமிட நாம் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

மூன்றாவது படி நிலை என்னும் படியான முதன்மை நிலையான தனித்தகுதி சிறக்க மிளிர்வதாகும், எடுத்துக் காட்டாக அமெரிக்க அய்க்கிய நாடுகளில் உள்ள Harvard, MIT., அவை பொங்களுருவில் உள்ள IIS ஆகியவைகளைப்போல் உச்ச சிறப்பு கல்வியை வழங்க திட்டமிடல் வேண்டும்.

பொதுவாக உயர்கல்விக்கான கருத்து தேவைகளைப் பெற ஆங்கில மொழிப்புலமை அடிப்படையிலான தேவைகளில் ஒன்றாக உருவாக்கிவிட்டது. ஏனென்றால் அது வெறும் உலகளாவிய மொழி மட்டுமல்ல, மேலாக உலகின் எல்லா அறிவுத் தேவைக்குமான தலை சிறந்த ஒரு நூல் நிலைய மொழியாகும் என்றேன்.

தலைவர் உன்னிப்பாக கேட்டுவிட்டு அடுத்த நிகழ்ச்சிக்குச் செல்ல எழுந்து, அருகில் உள்ள ஓய்வறைக்குள் நுழைந்தார். அப்போது தலைமைச் செயலர் என் அருகில் வந்து,

‘Professor, you have really brought but some very important points’ என்றார்!

அனைத்தும் மக்கள் பணமே!

மாநில அரசு செலவழித்தாலும், ஒன்றிய அரசு செலவழித்தாலும், இரண்டும் மக்கள் பணம்தான். அதை நானும் மறந்துவிடக் கூடாது, ஒன்றிய அரசிலே இருப்பவர்களும் மறந்துவிடக் கூடாது.

ஒன்றிய அரசிலே இருந்து பணம் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்வார்களானால், மாநிலங்களிலேயிருந்து வசூலிக்கப் படுகின்ற வரிதான், ஒன்றிய அரசிடம் குவிந்து, அங்கிருந்து இங்கே வருகிறது என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது.

அதைப் போல, மாநில அரசாகிய நாங்கள் செய்கிறோம் என்று சொல்கிற நேரத்தில், மக்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்படுகின்ற வரிதான், எங்களிடமிருந்தும் உங்களுக்கு மீண்டும் பலன்களாகக் கிடைக்கின்றது என்பதை நானும் மறந்துவிடக் கூடாது; நீங்களும் மறந்துவிடக் கூடாது.

- கலைஞர்